

Tình Tôi

Đời mà! Thấy vậy nhưng chưa hẳn đã vậy đâu!

Một buổi sáng giao mùa, thức dậy sớm với trạng thái trống rỗng cực độ. Huế mùa hạ nắng dữ dội, mỗi sáng, không muốn cũng phải dậy sớm vì ánh nắng gay gắt đó, buổi trưa thì không tài nào ngủ được, nhìn ra ngoài kia là một vùng ánh sáng chói chang nuốt chửng cả vùng trời, mọi thứ tranh nhau trở nên long lanh chói lóa làm rối mắt cả lên. Dĩ nhiên, tôi không thích nắng, nói vậy không phải tôi thích mưa. Phải! Tôi tham lam, tôi thích thời tiết dễ chịu mãi mãi, và dĩ nhiên là không bao giờ được và tôi cứ mãi than như thế này mỗi khi nắng gắt hay mưa dầm dề, nhất là mưa Huế, dai dẳng lạ lùng.

Gần một năm kể từ ngày Kiều bỏ tôi theo một người khác mà tôi vẫn chưa có câu trả lời cho sự ra đi của em. Tôi đã gọi điện, nhắn tin rất nhiều nhưng chỉ nhận được những tiếng bip dài như vô tận và sự im lặng dường như cũng như vô tận của em. Và tôi tự nhủ phải bắt đầu chấp nhận sự thật là mình đã mất đi người yêu đầu sau hai năm gắn bó, tình yêu đầu đời...

Rồi cách đây một tuần, em gọi cho tôi, thấy số em hiện trên màn hình, tôi tưởng như mình đã ngừng thở trong vài giây, và trái tim lại lỡ một nhịp...

- Alo!
- ...
- Alo!?
- ...Là em!
- Uh...Anh biết mà, anh vẫn còn lưu số em đấy thôi.
- Em không quên được anh!
- Đây có phải là câu trả lời cho những câu hỏi mà anh đặt ra suốt một năm nay không?
- Anh có giận em không?
-
- Anh còn yêu em không?
- ...Em đừng hỏi như thế nữa, chính anh mới là kẻ bị bỏ rơi cơ mà? Mà thôi. Lâu nay em vẫn khỏe chứ?
- ...
- Alo?!
- Anh vào đây với em nhé!
- Em đang ở đâu?
- Sài Gòn! Em nhớ anh!

Và thế đấy, tim tôi đã lỡ một nhịp. Giọng nói đó như mang theo hàng tấn hồi ức dội về trong tôi, bao nhiêu kỷ niệm đẹp để em mang đến cho tôi một thời vẫn y nguyên như xưa cũ, tôi nhớ em còn cào, nhớ em như điên dại, tôi đã nói với em rằng hãy cho tôi thời gian nhưng tận sâu thâm tâm tôi biết, tôi đã quyết định ngay lúc đó rằng tôi phải giành lại em. Phải, tôi yêu em.

Sáng nay tôi có hẹn với Linh. Linh là người đã bên tôi suốt thời gian không có em, đã có lúc tôi tự nhủ với mình cố yêu L và quên đi em, nhưng hôm nay tôi quyết định sẽ chấm dứt với Linh, tôi thật sự quá hèn so với cô ấy.

Tôi hẹn Linh tại quán café Green. 90% không gian và nội thất ở đây đều màu xanh, tôi thích màu xanh. Là một kiến trúc sư mới ra trường với bằng xuất sắc trong tay, tôi là kẻ nhiều tham vọng và khá tự tin vào bản thân, chắc cũng vì thế nên cú shock khi em ra đi lại trở nên khắc nghiệt hơn cả, nhưng mọi chuyện đã qua, tôi lại sẽ có em trong vòng tay của mình, để em biết rằng tôi nhớ em biết bao. Nghĩ đến đây tôi thấy phấn chấn hơn và suy nghĩ nặng nề khi phải gặp Linh cũng vơi nhiều.

Tôi biết cảm giác của mình đối với Linh lâu nay không phải là tình yêu, chỉ đơn giản là cần một người để chia sẻ những phút yếu lòng mà thôi, đôi lần tôi gọi tên K trong khi gần gũi với Linh, là người đàn ông đầu tiên của Linh, tôi biết L buồn, nhưng đã bao giờ tôi nói yêu Linh đâu. Tất cả là tự nguyện.

Nhưng dù sao, Linh cũng là một cô gái tốt.

...

Linh ngồi xuống đối diện tôi, vẻ mặt vẫn còn giữ nét ngạc nhiên mà tôi nghĩ nó có từ khi tôi hẹn em uống café. Linh không đẹp, ít nhất là không đẹp bằng Kiều của tôi, Linh có ánh mắt buồn, buồn tự nhiên, tự nhiên như thể em đã buồn như thế cả nghìn năm nay. Đôi lúc tôi đã bị cuốn vào đôi mắt đó, sâu thẳm và chất chứa nỗi niềm không thể gọi bằng tên, nhưng chỉ trong giây lát thôi, ánh mắt đó khiến tôi thêm khát nhiều hơn là yêu thương.

Người tôi yêu là Kiều, và chỉ có Kiều thôi.

- Anh sẽ đi!
- Anh đi đâu? Tìm Kiều?
- Không, anh không đi tìm, anh đã tìm thấy rồi.
- ...
- Em có buồn không?
- Anh nghĩ là có không?
- Anh chắc là có, nhưng anh không đáng, em sẽ tìm một người xứng đáng với mình chứ?
- Haha – Linh cười nhẹ - Em hơi buồn đấy, nhưng em không làm gái già chờ đợi anh đâu. Ai cũng có một nửa của mình chờ đợi ở đâu đó, em nghĩ vậy, anh đã tìm ra phần đời của mình rồi, phải biết nắm giữ nhé.

Hôm đó chúng tôi không nói với nhau nhiều, chỉ là chúc nhau những điều tốt đẹp. Thật nhẹ nhàng. Linh về trước, tôi nán lại với những suy nghĩ băng quơ của mình, chợt thấy Linh để quên túi giấy dưới chân ghế, trong đó là một chậu cây xương rồng nhỏ, chắc là Linh định tặng cho tôi nhưng quên mất. Tôi gọi cho Linh, giọng của tổng đài tự động vang lên, bỗng tôi có cảm giác hụt hẫng, chợt nhớ Linh là người không quen để lộ cảm xúc ra ngoài, không lẽ tôi ra đi khiến Linh đau lòng nhiều lắm sao?

Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua, tôi không thể ở bên Linh lo lắng chăm sóc được, tôi cũng sẽ lại đến với Kiều, điều đó chỉ làm Linh thêm buồn tủi mà thôi. Tốt nhất là cứ im lặng để mọi chuyện qua đi.

Người con gái bước ra từ quán café, trên tay cầm chiếc điện thoại màu xanh, suy nghĩ gì đó, vẻ mặt buồn....

Chiếc sim điện thoại rơi lại bên đường.

Chiếc xe phóng nhanh rồi mất hút giữa phố đông người qua lại, mái tóc đen xõa bay cất giấu những giọt ướt át nơi ánh mắt buồn, một cơn gió nhẹ làm lá lật phất rơi, báo hiệu Thu về.

Ngày cô quen anh cũng là một ngày đầu Thu, đến hôm nay đã là một năm.

Tôi gửi lại cây xương rồng cho mẹ mình, nói với bà và mọi người rằng tôi muốn lập nghiệp ở phía Nam, rằng đất Huế thật buồn tẻ và ít cơ hội....Tôi lên máy bay với tâm trạng hồi hộp, một cuộc sống hạnh phúc đang chờ đón, em đang chờ đón, tôi nhớ em biết bao...

Em đón tôi ở sân bay, em thật rạng rỡ trong chiếc váy màu hồng phấn, mái tóc vàng mượt, em đẹp hơn xưa. Tôi ôm lấy em thật chặt, nước mắt như muốn trào ra vì vui mừng.

- Em xin lỗi, em nhớ anh lắm!
- Uh, anh ở đây rồi, anh yêu em nhiều lắm!

Tôi về nhà em, một căn nhà nhỏ ở quận 1, sơn toàn màu trắng, bày trí rất kiểu cách và có vẻ xa xỉ, em nói người ta mua cho em, nhưng bây giờ em biết em chỉ yêu mình thôi, em và người đó đã chia tay, người ta tặng em căn nhà này. Tôi hơi tự ái, em nói tôi nên lập nghiệp ở đây vì em quen biết rất rộng rãi, chắc chắn em và tôi sẽ có một cuộc sống hạnh phúc...

Em đưa tôi đi dạo khắp Sài Gòn, đến những nổi tiếng nhất, những nơi đẹp nhất, tôi thật sự choáng ngợp với môi trường nơi đây, xa hoa và ồn ào, nhưng rồi sẽ quen thôi, như em vậy. Tôi thấy em quen biết rất nhiều trong giới thượng lưu ở đất Sài thành này, nhưng lúc nào em cũng quán quít lấy tôi làm tôi thấy kiêu hãnh và an tâm hơn.

Sau một tháng tìm hiểu mảnh đất rộng lớn màu mỡ này, tôi đã có việc làm trong một công ty thiết kế lớn nhất nhì đất nước ở đây. Được một người bạn của em giới thiệu và nhiệt tình giúp đỡ, tôi đã thích nghi với môi trường làm việc rất nhanh. Cuộc sống tưởng như không thể tốt hơn nữa, tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc khi ở bên em, người con gái ở Huế cũng dần đi vào quên lãng...

Em nấu ăn rất ngon, em vẫn nhớ những món tôi thích, và chẳng gì bằng ăn những món mình thích do chính tay người yêu nấu cả. Tôi hay chở em đi dạo quanh ngoại ô mỗi cuối tuần. những lúc bận quá, tôi và em sẽ đi nhà hàng ăn uống với bạn bè của em (giờ cũng là bạn bè của tôi). Đôi lúc tôi thích lê la vỉa hè thành phố với em nhưng em không thích, em đã quá quen với cuộc sống thượng lưu nơi đây rồi. Mỗi lúc vậy tôi lại nhớ những ngày em còn bên tôi ở Huế, êm đềm, tôi nói với em thì em bảo

- "Anh ngốc thật, Em cũng nhớ những ngày tháng êm đềm lúc xưa lắm, nhưng Huế buồn tẻ, chậm chạp, mình phải biết thích nghi mới vươn lên nổi chứ anh!".

Đã gần một năm, thấy thời gian sao trôi nhanh quá, công việc của tôi ngày càng nhiều, tình cảm giữa tôi và em cũng đã qua giai đoạn mặn nồng, bây giờ chúng tôi giống như một cặp vợ chồng đã cưới lâu lắm rồi, mặc dù em và tôi chưa bao giờ nhắc đến chuyện kết hôn, tôi muốn ổn định tài chính của mình và công việc rồi mới lập gia đình, và tôi nghĩ em cũng vậy. Tôi biết em là của tôi, tôi sẽ không bao giờ mất em nữa, như thế này mãi mãi...

Một buổi trưa ở công ty, hôm nay tôi có một hợp đồng thiết kế hơi nhàn của một thương gia người Pháp gốc Việt, ông muốn một ngôi biệt thự thật đặc biệt, những ý tưởng có logic và trên hết là phải biết tận dụng tông màu xanh, thật sự rất hứng thú với chuyện này, tôi quyết định ở lại công ty và lang thang trên mạng tìm ý tưởng. Chợt nhớ lâu rồi không vào trang cá nhân của mình, tôi đăng nhập và thấy cuộc sống của bạn bè vẫn như thế, không có gì đặc biệt ngoài việc thỉnh thoảng có người than thở rằng con chó hay con mèo của họ vừa bị mất hay vừa đi nhỡ răng. Và tất nhiên, không thiếu những lời than thở đau khổ vì tình.

Tôi thấy tên Linh. với hình đại diện là một bông hoa Bằng Lăng cách điệu màu tím trên nền xanh lá. Tôi vào trang blog của em...

"Phượng nở rồi, Bằng Lăng cũng rộ...
Đỏ tím cả trời cho nổi nhớ băng khuâng,
Em ngây dại đặt tình yêu vào gió..
Gió thổi tình tan đỏ tím bay mù trời..."

Lần truy cập cuối là vào ngày 12.8.2010. Nghĩa là gần một năm, gần một năm nay Linh không vào blog mà vẫn để dòng trạng thái đó. Rồi như chỉ đợi như thế, bỗng dưng ký ức với Linh lại hiện về rõ mồn một trong tôi, tôi bỗng thấy nhớ mái tóc đen bồng bênh, ánh mắt buồn sâu thẳm. Hàng loạt câu hỏi cứ xẹt qua trong

đầu ...Bây giờ em đã có người yêu chưa? Hay em vẫn còn đợi một ngày tôi trở về? liệu em có làm gì đó đại đột không?...

Tôi nhớ, không biết bao lần tôi bật khóc vì nhớ Kiều, bên cạnh Linh...Tôi chợt nhớ những lần như thế, Linh quay mặt đi nơi khác, chỉ im lặng, tôi ôm lấy Linh, thân hình nhỏ bé gọn trong vòng tay tôi, nước mắt của tôi vẫn chảy...Tự nhiên lại muốn được ôm cái thân hình đó, ý nghĩ chợt lóe lên làm tôi thấy có lỗi với Kiều ghê ghớm. Tôi lại nhớ tiếng cười thoải mái của Linh, tiếng cười một thời cho tôi cảm nhận được sự sống động của cuộc đời, sự tươi trẻ không khí, tiếng cười giòn tan, và đôi lúc Linh khóc khi tôi ngủ, tôi biết nhưng chẳng biết phải làm gì nên chỉ nằm lặng im như thế... vì dù sao, lúc đó, người tôi yêu vẫn là Kiều. Tôi thấy mình thật vô tâm.

Hình ảnh về em cứ thế chạy dọc, chạy ngang qua tâm trí tôi, như một đoạn phim quay chậm, lúc rõ ràng, lúc hư ảo. Thấy mình đang suy nghĩ quá đà, tôi đứng dậy đi pha một cốc café để lấy lại tỉnh táo. Nhìn dòng nước đen lỏng tràn xuống ly, bỗng tôi thấy café Huế kinh khủng, những giọt đen tuyền giọt xuống, từng giọt từng giọt như thế, thơm lừng và đậm đà. Từ khi vào đây tôi chưa bao giờ uống café vỉa hè, chỉ đi những quán café sang trọng hay đến bar với em, em bảo không thích sự phức tạp ở những chốn vỉa hè như vậy, tôi không nói gì, em là con gái, ngại những nơi như vậy cũng đúng thôi.

Nhìn băng quơ qua cửa kính, gác tầm mắt lên dòng người qua lại, đông đúc, chen lấn, ngoài trời đang nắng, nắng vàng cả mặt, mỗi người dưới kia cứ mãi mê chen lấn tìm cho mình một lối đi chỉ mong đến đích mình muốn, nếu giờ này, tôi không ở lại đây, thì tôi cũng như những người dưới kia thôi, lúc đó chắc không thể nghĩ thêm điều gì ngoài nóng nực, ngoài chen lấn, rồi lại có ai đó nhìn thấy tôi từ trên cao và nghĩ như tôi bây giờ. Đời vốn là một vòng tròn, từ khi bạn chưa sinh ra nó đã thế, nếu bạn không di chuyển thì sẽ bị đè chết dí, và lúc đó thì có muốn cũng không thể nhúc nhích được rồi...

Đường Sài Gòn ít có cây, lại hiếm thấy Bằng Lăng, sắc tím quen thuộc đó, có đi xa mới thấy nhớ những gì quen thuộc. Bỗng tôi muốn về thăm Huế, thăm gia đình, gặp lại người con gái đó xem em thế nào, cả cây xương rồng đó nữa...

Hai tháng, hợp đồng đã xong một ngôi biệt thự màu xanh trên một mô đất cao với hai lối mòn lát gạch đỏ, hoa, rất nhiều hoa, tôi đã tỏ ý muốn thêm vào đó một vài cây hoa Bằng Lăng để tạo bóng mát cho lối đi và ông ta tỏ ra rất thích thú với màu hoa tím trong những bức ảnh tôi trình bày. Tôi tự hỏi mình thích màu tím của hoa Bằng Lăng từ khi nào nhỉ, Linh cũng thích hoa Bằng Lăng, à không, chắc người Huế nào cũng vậy thôi.

Tôi muốn Kiều về Huế với tôi một chuyến, thăm gia đình và nghỉ ngơi sau một thời gian làm việc miệt mài, Kiều bây giờ đang có một hợp đồng tổ chức sự kiện lớn cho một hãng thời trang nước ngoài muốn mở đại lý tại Việt Nam, em nói em bận nên không thể đi cùng tôi được, hơi buồn, nhưng không sao, tôi sẽ về một mình, cũng dễ dàng hơn để gặp Linh, thời gian này tôi thấy nhớ Linh hơi nhiều, đôi lần thử liên lạc nhưng số đó điện thoại đó đã không còn sử dụng. Tôi có hỏi thăm một vài người bạn thì biết Linh bây giờ đang làm chủ một quán café nào đó. Về Huế tôi sẽ tìm em, ngày đó, tôi vẫn chưa nói lời xin lỗi...

Về Huế, một ngày trời đẹp (với tôi), không mưa, nắng cũng không chói chang lắm, chưa bao giờ thấy Huế đẹp như thế, cũng có thể là do cảm giác xa quê lâu ngày. Hít một hơi đầy lồng ngực không khí trong lành nơi đây, khác hoàn toàn với Sài Gòn nhộn nhịp, ở đó tôi toàn phải mang khẩu trang mỗi lúc ra đường.

Dường như mẹ tôi già hơn một chút, từ lúc vào Sài Gòn đến nay tôi chỉ gọi hỏi thăm bà vài lần, luôn với lý do công việc quá bận rộn, mẹ cũng không giận tôi. Tôi lại thấy mình thật quá vô tâm...

Cây xương rồng đó chết rồi, mẹ bảo, mấy tháng mưa mẹ để nó ngoài trời mà quên mất, vì nó nhỏ quá, mà xương rồng, khi nhiều nước quá sẽ không sống được, bà có vẻ tiếc vì bà biết đó là do Linh tặng tôi, Linh có đến nhà tôi đôi lần và bà rất quý Linh. Tôi thì thấy không sao cả, chỉ là một cây xương rồng.

"Anh về đến nhà rồi, em ở nhà một mình có buồn không?" – Tôi nhắn tin cho Kiều.

"Nho anh yêu lắm, anh nghỉ ngơi đi, chắc anh mệt lắm ha, nhanh nhanh về với em nhé"

...

Ngày đầu tiên, tôi chỉ nằm nhà nghỉ ngơi và hỏi thăm hàng xóm, mấy đứa bạn cũ biết tôi trở về gọi điện rủ đi chơi suốt ngày, nhưng tôi hẹn hôm sau, tôi đang rất nóng lòng muốn tìm gặp Linh.

Lại một buổi sáng thức dậy ở nhà, tôi thấy khoan khoái, hôm nay tôi sẽ tìm vài người bạn hỏi thăm về Linh. Chiếc xe của tôi mẹ tôi vẫn hay lau chùi nên trông không có gì có vẻ là "đã lâu không dùng" cả. Tôi ăn sáng và tìm đến quán café Green quen thuộc. Vẫn cách bày trí đó, nhưng hình như quán đã thay chủ, anh chàng đứng chỉ bảo nhân viên ở quầy chắc là chủ mới ở đây, và hình như café đã tăng giá. Tôi chọn đúng chiếc bàn mà cách đây một năm tôi và Linh đã ngồi. Gọi một ly café đen đá và nhìn từng giọt rơi xuống, đúng nhịp, đen, và hương thơm đặc trưng dễ gây nghiện của nó khiến tôi tỉnh táo và dễ chịu. Tôi ngắm cảnh phố phường trong lúc chờ café chảy hết, không đông đúc lắm, có lẽ tôi đang so sánh nó với Sài Gòn, thật khập khiễng, nhưng thật thanh bình. Những nhánh Bằng Lăng tím nhạt sắp hết mùa đang dần úa tàn trên cành, "khi Bằng Lăng phai màu tức là Bằng Lăng sắp rụng" – Linh đã từng nói bằng giọng như vậy, tôi thấy buồn cười, hoa nào sắp rụng cũng phải qua cái giai đoạn phai màu cả mà...

- Anh Quân! Để quán cho mấy đứa coi, hôm nay ít khách, anh chờ em đi mua ít đồ nhé.

Giọng nói con gái làm tôi giật mình, quen quá, tôi quay đầu lại về phía phát ra tiếng nói quen thuộc đó... Là Linh, đúng là em rồi. Tôi thấy dường như tất cả dây thần kinh của mình đang rung lên, cảm giác thật lạ lùng, em vẫn như xưa, mộc mạc, nhỏ nhắn, mái tóc dài đen mượt và đôi mắt buồn đang nhìn anh chàng chủ quán mỉm cười rạng rỡ, vẫn là nụ cười thoải mái đó...tim tôi đập rộn lên...

- Vâng! Thưa bà chủ, mọi mong muốn của em là mệnh lệnh đối với anh! – anh chàng đó nói to và đưa tay lên trán làm ra vẻ như đang chào cờ.

Một số người bật cười khi thấy hành động đó, em cũng cười, tự nhiên thấy em đẹp làm sao. Tôi bỗng thấy buồn, lẽ nào em đã có người yêu, Tôi quay mặt lại để em không thấy mình, tay mân mê ly café, tôi thấy mình lúng túng, không biết phải làm gì đây, tôi định sáng nay đi tìm em... Vậy là em nói thật, em cũng không buồn nhiều khi tôi rời bỏ em, và em cũng đã có người đàn ông có thể khiến em cười hạnh phúc. Tôi thấy trống rỗng, cảm giác như vừa đánh mất cái gì đó rất quen thuộc, chẳng lẽ bao lâu nay tôi đã yêu em mà không hề biết? không thể nào, tôi cười, chỉ là dạo này tôi suy nghĩ và hy vọng hơi nhiều ở em mà thôi.

Mà em nói đúng. Ai cũng có một nửa của mình chờ đợi ở đâu đó, tôi có Kiều. chờ mình ở Sài Gòn, ở đó tôi sẽ quên đi Linh. Còn Linh đang có người yêu và đang rất hạnh phúc, nụ cười của em nói lên điều đó. Và, em cũng đã quên tôi, chắc thế rồi, ai lại đi nhớ một người như tôi cơ chứ, tôi đã mang đến cho em bao nhiêu nỗi buồn rồi, tôi chưa bao giờ thực sự muốn biết em đã buồn ra sao, tôi chỉ biết rằng, em đã rất buồn.

Em đã đi cùng anh chàng đó, tôi nán lại một chút, tôi sợ sẽ đụng mặt em khi bước ra vào lúc này. Rồi tôi đứng dậy, bước ra, rất chậm, bỏ lại ly café chưa kịp khuấy đường. hương café vẫn thoang thoảng quanh đây. Khi bước ngang qua quầy tính tiền, một cô nhân viên đáng người nhỏ nhắn chạy lại đưa tôi một tấm card quảng cáo của quán. Bảo với tôi rằng "anh Quân bảo em đưa cái này cho anh!". Tôi hơi ngạc nhiên, chắc thấy khách hàng tiềm năng nên muốn gây dựng quan hệ đây, tôi nghĩ thầm, bỏ tấm card vào ví rồi dắt xe ra khỏi quán.

Trời vẫn không thể mưa, những cơn gió nhẹ đẩy những nhánh Bằng Lăng rung rinh, vô tình làm một vài cánh Bằng Lăng yếu ớt đau đớn lìa cành... Không có sự tiếc thương, hoa rụng rồi hoa mới sẽ nở lên, Trên nhánh Bằng Lăng đó, rồi sẽ lại rực rỡ một sắc tím triền miên, sắc tím của sự thủy chung... Lòng buồn rười rượi, tôi lang thang khắp phố, qua những nơi tôi và Linh đã từng đi dạo, đùa vui, những nơi mà Linh đã nói những lời an ủi tôi, những lời nói tự dưng lại vang vọng bên tai. Cây xương rồng đã chết, và tình yêu của em dành cho tôi cũng đã hết, tôi đã mất đi một người con gái đã từng hết lòng yêu tôi, đã bên tôi, cùng

tôi vượt qua một thời gian tưởng chừng khó khăn, bàn tay em đã lau biết bao giọt nước mắt trên má tôi...Ồi! Tôi vô tâm quá, tưởng rằng mình đã nắm trong tay hạnh phúc cuộc đời, nào ngờ đâu người có tất cả là người mất rất nhiều....

Tôi lang thang một hồi nữa trước khi đến ga mua vé, tôi về sớm hơn, không muốn phải suy nghĩ như thế này hơn nữa, còn có Kiều đợi tôi ở đó, Kiều sẽ lại làm cho tôi cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất...
Tạm biệt Linh, anh vẫn chưa nói lời xin lỗi đến em...

Người con gái bước vào quán café màu xanh, giật mình khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, chiếc xe mà một thời cô đã ngồi phía sau ôm lấy anh, lau những giọt nước mắt đau thương cho anh.

Cô lấy bình tĩnh bước vào, không quên liếc qua chiếc bàn quen đó, cô như ngừng thở, tấm lưng đó, vóc dáng đó, anh đã trở về. Nhưng để làm gì chứ, anh đang rất hạnh phúc, cô biết điều đó. Không nên để anh dẫn vật về mình nữa, cô nghĩ thế, ánh mắt buồn long lanh ngấn nước, cô lấy hết sức gồng mình nuốt những giọt nước đắng ngắt đó vào lòng, tiến về phía quầy tính tiền nói với anh chàng – người góp vốn mua lại quán café này với cô, và cũng là người duy nhất cô có thể chia sẻ nỗi buồn từ khi xa anh, nhưng cô không yêu người này. Tim cô vẫn đang rỉ máu vì nỗi nhớ chưa thể nguôi ngoai...

Anh Quân! Để quán cho mấy đứa coi, hôm nay ít khách, anh chở em đi mua ít đồ nhé. - Cô nói, hết sức bình tĩnh, cô biết anh đã nhận ra giọng nói của mình và đang quay sang nhìn mình, cô vui vì điều đó.

Cô cố gắng cười thật tươi, cô đã chờ đợi anh gọi tên cô, nhưng anh lại làm cô thất vọng... Cô quay ra khỏi quán thật nhanh chờ Quân, lòng buồn vô hạn, nước mắt đã suýt trào ra khỏi đôi mắt buồn sâu thẳm đó...

Quân đã nhận ra Nam - người mà Linh đã từng nhắc đến ngay khi anh ta vừa bước vào, cô cho anh xem rất nhiều hình của người này mà cô vẫn còn giữ, cô kể rất nhiều, đã khóc rất nhiều, anh thương cô rất nhiều.

Anh nhìn thấy cô, đoán được cô đã biết có sự hiện diện của "người quen", đoán được cô đang nuốt nước mắt vào lòng, đoán được cô đang rất hoang mang, đáng vẻ cô chạy ra vội vàng làm anh rất buồn, anh không muốn cô phải đau khổ như thế.

Rút một tấm card ra và dặn dò một nhân viên của mình gì đó, anh chạy vụt theo người con gái đang sắp khóc ở ngoài kia....lòng chất chứa nỗi niềm...

Cô đã từng nói với anh: "Ai cũng có một nửa của mình chờ đợi ở đâu đó, đừng bao giờ vội vàng để rồi phải đánh mất những điều quen thuộc"

Tôi về lại Sài Gòn ngày hôm sau, mẹ tôi đã rất ngạc nhiên, tôi lại viện lý do công việc đột xuất...

Mở cửa ra, tôi bước vào nhà, uể oải, Kiều vẫn chưa về, chắc em cũng đang bận lắm, em quên cả điện thoại trên giường, tôi nắm lấy, tò mò, giữa tôi và em không có gì bí mật, kể cả chuyện tôi và Linh, em chỉ cười qua quýt rồi cũng quên bég đi, nhưng tôi chưa bao giờ xâm phạm đời tư của em, em đi với ai, làm việc với ai nếu muốn thì em sẽ nói với tôi, tôi mở khóa, rồi quán tính, nỗi tò mò mỗi khi bạn cầm máy một ai khác sẽ khiến bạn vào một nơi – Tin nhắn.

Một vài tin nhắn của một người tên là "sep bu"

- Thang Nam xin nghỉ phép về quê rồi phải không, ở nhà một mình buồn không cùng? qua nhà anh nhé, lâu rồi không gặp em.

- Đi ăn trưa nhé

- Nho cùng qua đi.

-

Mắt tôi như hoa lên, tai ù đi, nhìn kỹ thì đây là số của sếp tôi, người mà em đã giới thiệu với tôi là "một người bạn thân của em, anh ấy sẽ giúp đỡ anh làm quen với công việc ở đây, tụi em thân nhau lắm."

Chẳng nhẽ em đã lừa dối tôi, không tin vào mắt mình nữa, tôi và em, quấn quýt lắm cơ mà. Lòng ngực tôi như muốn vỡ tung ra, tôi đã ảo tưởng, rằng em là của riêng tôi, chỉ mình tôi thôi, rằng em bên ba ngàn ấy thời gian và đã nhận ra chỉ có tôi là yêu em nhiều nhất, rằng.....Ôi, cuộc đời này, trở trêu quá. Đợi chờ một người đã lạc lối...

Có tiếng xe dừng ngoài kia, tôi chạy ra cửa sổ hé nhìn ra, xe của "sếp" tôi, xe của "bạn thân" em...Em bước ra, tươi cười vẫy chào "người bạn thân", em vẫn chưa biết tôi đã về, tôi đặt máy của em trên kệ tủ, nằm lên giường, mệt mỏi. Em ngạc nhiên khi thấy tôi đã về, hơi bối rối nhưng rồi em cười thật tươi, nụ cười khiến tôi say đắm đến mù quáng, giờ đây sao trở nên gương gạo đến thế, tôi lại nhớ đến nụ cười nhẹ nhàng của Linh...

- Anh về sao không gọi trước cho em vậy anh yêu? Sao về sớm vậy?- em ôm lấy tôi nũng nịu – Anh có mệt không, em pha nước chanh nhé?

- Anh hơi mệt, để anh nằm nghỉ một lát!

- Uh! Vậy anh nghỉ nhé, tối nay em có hẹn với mấy con bạn, nhớ anh quá cơ !

- Uh! Anh cũng nhớ em!

Tôi thức dậy khoảng 9h tối, em đã đi, trên bàn còn cốc nước chanh em pha sẵn, đầu óc tôi trống rỗng cực độ. Tôi ra khỏi nhà và đi lang thang, phố đã lên đèn, nước mắt đã ngân ngán, tôi buồn, rất buồn, vậy là tôi đã mất, mất quá nhiều, bấy lâu nay là một sống hoàn hảo em vẽ nên cho tôi bằng thứ chất liệu xa hoa đẹp đẽ của riêng em ... Tôi nhớ Linh, nhớ những điều mộc mạc, nhớ làn da mịn màng, mái tóc dài đen nhánh, ánh mắt buồn sâu thẳm, nhớ sự im lặng quan tâm rất riêng của Linh...

"Đời mà! Thấy vậy nhưng chưa hẳn đã vậy đâu" - tiếng một gã say phát lên trong một đám đông đang nhậu trong một quán nhậu gần đó làm tôi chú ý, một tràng cười lớn cất lên kèm theo những tiếng cụng ly làm tôi ngẩn ngơ giây lát.

Tôi lôi tấm card từ trong ví ra, trên đó có in số máy của em và của anh chàng đó, đằng sau tấm card còn một dòng chữ. "Hãy gọi cho Linh, nếu anh chưa tìm thấy một nửa thật sự của mình."

Tôi ngạc nhiên, hồi hộp mở máy lên và bấm số em...

Hình ảnh những ngọn đèn đường vàng vọt hắt lên những nhánh hoa tím trong đêm hiện lên trong tôi, dường như có gì đó đang nhen nhóm lên trong tôi, một điều gì đó, đang chờ đợi tôi ở đâu đó, và một điều gì đó đã vừa lụi tàn trong niềm tin mãnh liệt của tôi...

Tim tôi, lại lỡ một nhịp...

Cũng lúc này, cách đó hơn 1000 cây số, cô gái đang vẩy nhẹ những giọt nước trong vắt lên những cây xương rồng trên ban công, mắt bỗng hướng về phía những ánh đèn đường đang rọi lên những cảnh Bằng Lăng sắp rụng, rồi sẽ đến mùa mới, cô nghĩ vậy và mỉm cười...

Huế, 18.09.2015